Mizah

Halkla temas eden Celâl Bayar, Yurt gezisinden dönüyor...

— Ankara'ya götürülen varak-ı mihri vefa !

FIKRALAR

Eski ahbap

Radyomuzun değerli sanatkârı Mesut Cemil, bir sefarethanede verilen kokteyl partideydi. Genç görünmek için elinden gelen her şeyi yapmış olan bir bayan yanından ayrılmıyor, Mesut Cemil'e âdeta zorla kavalyelik ettiriyordu.

Bir aralık Mesut Cemil:

— Şey, hanımefendi, dedi. Hani mektepte oynarken sizin saçlarınızı çeken küçük bir yaramaz vardı, hatırladınız mı?

Kadın âdeta sevindi:

— A, hatırlamaz olur muyum hiç? demek o sizdiniz ha!?

Mesut Cemil cevap verdi:

— Hayır, rahmetli babamdı!

Eski karıları

Ayni kadınla üç kere evlenmiş, boşanmıştı. Dördüncü defa evlenmek üzere müracaat ettiği zaman, kadın:

— Vallahi, dedi, senin hakkında birçok dedikodu duydum..

Adam derhal atıldı:

— Aşkolsun doğrusu! Eski karılarımın sözüne mi inanıyorsun!

Pes!

Bir kokteyl partide, şık ve güzel bir bayana mütemadiyen kompilman yapıyordu. Kadın, nihayet bizar olarak, delikanlıyı yanından uzaklaştırmak istedi:

— Siz benim kocam olsaydınız çayımıza zehir karıştırırdım, dedi.

Genç adam, kompilimanda devam etti:

— Ben de seve seve içerdim.

Kısasa kısas

Refael'le karısı Rebaka o cumartesi günü paraya kıymışlar, birinci sınıf bir lokantada yemek yemişlerdi. Hesap puslası geldiği zaman Refael dikkatle gözden geçirdi ve:

—Bu iki buçuk nedir? diye sordu.

— Meyva, efendim.

— Nasın olur? Biz meyva yemedik ki!

Garson gülümseyerek cevap verdi:

— Evet amma, masada duruyordu, yeseydiniz.

Refael sesini çıkarmadı. Fakat parayı verirken 2,5 lira kesti.

Garson saydı:

—İki buçuk lira eksik, dedi.

Refael cevap verdi:

— Evet, dedi. İki buçuk lira karımın bir kere öpülmesinin bedelidir.

Garson hayretle:

— Fakat ben sizin karınızı öpmedim ki! dedi.

Bu sefer Refael sırıttı:

— Öpseydin, orada duruyordu.

Nafile

Server İskit, Matbuat umum müdürlüğü dahiliye vekâletine bağlıyken orada muamelât işlerine de bakardı.

O zamanlar, orada çalışan, oldukça çirkin ve bir hayli koku neşreden bir kadın arkadaşı da vardı. Bu kadın arkadaş, birgün küçücük el aynasının karşısına geçmiş, boyanıp duruyordu. Server İskit:

— Yahu, dedi. Bütün bu allıkları, pudraları niçin sürersin, bilmem?

Kadın gülümsedi:

— İlâhi Server, dedi. Neden sürecekmişim, bunu bilmeyecek ne var ki.. Güzelleşmek için..

Server, gözlüklerinin altından onun suratına dikkatle baktı:

— Ya, dedi. Öyle mi? O halde bütün bu boyalar fena, desene!..

Tadsızlık

Asım Us, Kemal Salih Sel'le konuşuyorlardı. Asım Us:

— Yaşlandım mı? bilmem, diyordu. Biradere de hiç sormadım. Makalelerimi yazarken dehşetli sıkıntı çekiyorum. Bundan onbeş gün evvel, bir başmakalemi tam doksan sekiz defa yazdım, sonunu getiremedim ve hep denize attım. Bugün de..

Kemal Salih Sel, onun sözünü kesti:

— Tevekkeli değil, dedi. Son günlerde yediğimiz balıklar çok tatsız...

Canlı eser

Cahit Uçuk'un «Gökkoşanı»ndan bahsediliyordu. Salonda bulunanlar arasında Ulunay da vardı. Piyesin muharriri bir aralık onun fikrini sordu:

— Eseri nasıl buldunuz, üstad?

Ulunay düşünceli bir tavırla:

— Vallahi, dedi, çok canlı bir eser.

— Ya?

— Evet. Uyandıktan sonra kendimi pek canlı hissettim.

Değişiklik

Yavuz Abadan Milletvekili olup Ankara'ya gitti. İstifa edip ayrıldı. Bu müddet zarfında kendisinde yalnız bir değişiklik olmuştu: Yüz elli kilodan yüz kırk beş kiloya inmişti.

Görenler:

— Maşallah! dediler. Ankara size yaramış.

Eski Eskişehir Milletvekili:

— Evet, dedi. O cihetten memnunum. Artık bacak bacak üzerine atarken bir elimin yardımı kâfi geliyor.

Çare

Münakaşayı seven kadınların inadcılığından bahsediyorlardı.

İbrahim Alâeddin Gövsa:

— Azizim, dedi. Böyle kadınlarla başa çıkmak için bir tek vasıta vardır: Şapka!

Muhatabı şaşırdı ve ciddiyetle sordu:

— Şapka mı?

— Evet. Şapkanı alır: "Allahaısmarladık!" der, arabanı çekersin!

Az, Öz:

ASIL ZAFER

Eksik olmasınlar. Güreşçilerimiz Avrupa şampiyonluğunu kazandılar, göğsümüzü kabarttılar ve fâtihler gibi muzafferâne, memlekete döndüler. Omuzlarda taşındılar, hediyeler aldılar, «vaşa»landılar.

Bunlar, hepsi iyi ve yerinde. Fakat pek takdir edemeceğimiz bir nokta var: Bu güreş denilen şey bir mücadeledir. Bütün sporlarda olduğu gibi. Bizim memleketteki mücadelelerin başında ise hayat mücadelesi geliyor.

Şimdi gelelim kahraman pehlivanlara. Bunların en kabadayısı ayda yüz lira gibi bir para ile 5-6 nüfus geçindirir. Ve senelerdenberi bunda muvaffak olmuştur. Üstelik şampiyonluk ta kazandılar.

Doğrusu bunları hergün omuzda taşımalı ve Cumhuriyet âbidesine çelenk koydurmalıdır.

Zira İsveçten çok daha evvel onlar böyle bir dünya rekorunu zaten ellerinde tutuyorlardı!

P.

SAYI: 21 CİLT: 1 Fiatı 15 Kuruştur 29 KASIM 1946

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Cehennemlik

o

Bektaşi evlenmiş. Karısı öyle narin, öyle nazik, öyle güzel bir mahlukmuş ki, erenler onu hayran hayran süzer, içinden :

— Yarabbi, dermiş. Bu kadar güzel, bu kadar müstesna bir kulunu nasıl acımadan cehenneme atar da yakabilirsin ?

Aradan yıllar geçmiş. O güzel kadın ihtiyarladıkça çirkinleşmiş, çirkinleşdikçe iğrençleşmiş, iğrençleşdikçe huysuzlanmış, üstüne üstlük mayasıl çenesine de vurmuş, vara yoğa kızar, bağırır çağırır, herkesi kırarmış.

Bektaşi birgün onun bu çekilmez hareketlerini seyr ederken, birden senelerce evvel söylediği sözleri hatırlamış :

— Yarabbi, demiş. Sen işini bilirsin. Meğer insanları evvelâ bu hale getirir. sonra cehenneminde yakarmışsın !

Cumhuriyet Halk partisinin şanlı mazisini, memlekette yaptığı ilerleme hareketlerini düşündükten sonra bugünkü Ocak kongrelerini gözden geçirince insanın yüreği sızlamıyor değil. Dün, bütün milletçe alkışlanan bu parti, şimdi kendi üyeleri tarafından öylesine tenkit ediliyor, öylesine hırpalanıyor, öylesine ittiham ediliyor ki : hiç bir muhalif bu kadar ileri gidemez.

« Halka yüksekden bakan » o, « zamanında tedbir almasını bilmeyen », « işi bilgisiz ellere bırakan » o.

Bu durum karşısında, biz de Bektaşinin sözünü istemiyerek hatırladık ve şöyle demek mecburiyetinde kaldık :

— Meğer, bir parti bu hale geldikden sonra çözülmeğe başlarmış !

Mizahçı

Hükümet pahalılık üzerinde incelemeler yapıyor :

— Mikrop, pek izam ettikleri kadar büyük değil !

ZURNADA PEŞREV

Eşrefi Mahlûkat

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

İnsan eşrefi mahlukatmış... Bu neden ? diye düşündüm. Bu pâye insana neden verildi ? Etrafıma şöyle bir bakıyorum, insanlık tarihini şöyle bir gözden geçiriyorum : içimden ellerimle yüzümü kapamak, kurdun, kuşun suratına bakamamak hissi geliyor.

Bu insanlık neler yapmamış, nelere katlanmamış, nelerle uğraşmamıştır ki... Başlı başına şu harpları ele alalım : sebebi ne olursa olsun, karşı karşıya geçen iki tarafın, en güzide, hoppala paşam olarak ana kucaklarında yetiştirilmiş çocuklarını öldürmesi eşrefi mahlukat olduğuna mı delildir ? Buna : « Evet ! » diyecek babayeğit, ya Landro soyundandır veya kan kokusuyla yetiştirilmiş bir salhane köpeği cinsinden !.

Öyleyse bu : « Esrefi mahlukat » lık nereden geliyor ? Şu geçim için, yaşayabilmek için baş vurduğumuz usullerden mi ? Hani memursak şefimize, şef garsonsak patronumuza, kasap çırağı isek ustamıza yaltaklana yaltaklana yediğimiz bir lokma ekmek mi bizi eşrefi mahlukat yapıyor ? Hiç sanmam. Halbuki bir de serçe kuşunu düşününüz : Pır diye uçar, beğendiği tarlaya konar, arzu ettiği nebatin yaprağını, kökünü yer, ne arkasından kimse :

— Ziftin pekini ye, son nafakan olsun !

diye bağırır, ne o, bunun için kimseye yaltaklanır, ne vergi verir, ne fiat murakaba memurlarına baş vurmağa kalkar, ne de :

— Hileli midir ?

diye düşünür. Bu bakımdan serçe kuşu bile bize faikdir, bizden üstündür, bize nazaran çok, ama pek çok mesuttur.

Sanki : giyim derdi, geçim derdinden daha az mı insanı rahatsız eder ? Meselâ kadınsınız : kocanızı, âşığınızı, ananızı, babanızı kafese koymuş, günlerce yalvarmış, göz yaşı dökmüş, terziyle kavga etmiş, bir elbise yaptırmışsınızdır. Aradan bir hafta geçmeden moda mecmualarında bir haber :

— Bu seneki renk modası yeşile çalan bordodur. Giyinmesini bilen hiç bir kadın, diğer renkteki kumaşları sırtına geçiremez !

Hadı bakalım, ayıklayın pirincin taşını ! Halbuki sizin günlerce yalvarıp yakarak aldığınız, dikdirdiğiniz kumaşın rengi koyu portakaldı. Şimdi ne olacak ?

Uzağa gitmeğe lüzum yok, bir de şu evinizdeki kediyi düşününüz :

— Tekir, Tekir !

diye hergün seslendiğiniz bu güzel, bu cana yakın, bu, sobanın altında mır mır mırlayan mahluk, hayatında bir defa olsun tüylerini değiştirmek lüzumunu his etmemiştir ve bu halile de size daima hoş ve zarif gelmiştir.

Kara borsacı, hırsız, katil, dolandırıcı, yalancı demiyorum, bizzat siz, şu fiat yükselişleri, şu kuru baklanın kilosunun seksene çıktığı günlerde eşrefi mahlukat olduğunuzu iddia eder misiniz ?

Uzakdan bakıyorsunuz : ense, kulak yerinde, kerli ferli bir adam :

— Hah, diyorsunuz. Tamam. Benim istediğim gibi birisi.

Tutuyorsunuz, bir işin başına getiriyorsunuz. Aradan bir ay geçmiyor, meded allah ! Herşey arap saçına dönmüş. Siz ondan fayda beklerken, bakıyorsunuz, asıl o mühtacı himmet.

Rica ederim, bu mudur eşrefi mahlukat, yoksa çiçekten çiçeğe konarak topladıklarını ziyan etmeden kovanına götüren ve o muntazam bal peteklerini yapan arı mı ?

Peki, bu (eşrefi mahlukat) lık nereden geliyor ? Acaba insanın mantığı, düşüncesi oluşundan mı ?

Değil mi ya ? Meselâ, şikâyet edeceğimiz, bağıracağımız, hattâ uğrunda ölüme bile seve seve atılacağımız neler ve nelerimiz vardır ki : bir türlü söyliyemez, bir türlü ağzımızı açamayız.

Galiba, insanın (eşrefi mahlukat) oluşunun tek sebebi bu : konuşabilecek dili var, fakat söyliyemez !

Sulh masasında:

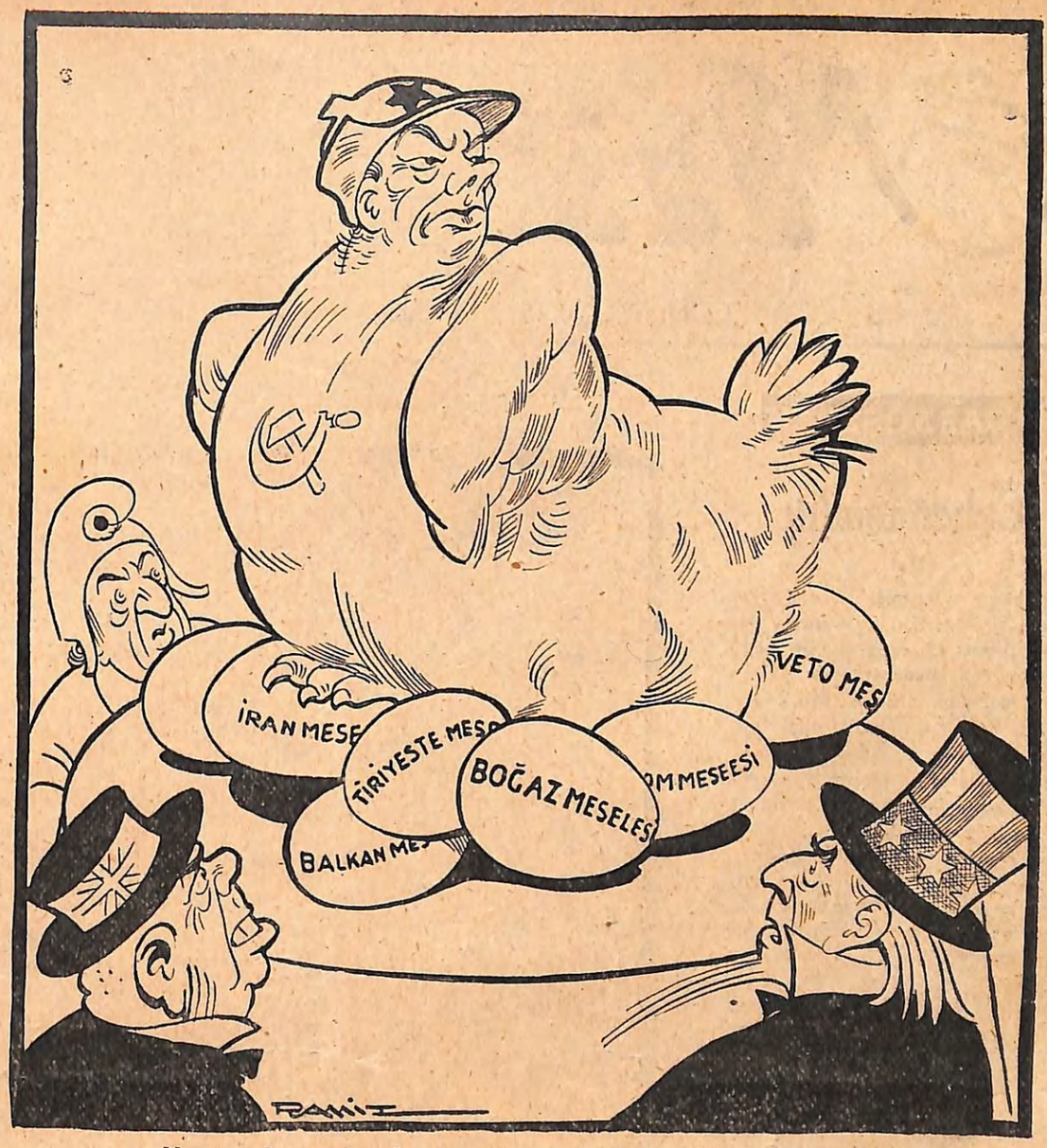

— Ne tavuk ne tavuk, hergün yeni bir cevahir yumurtlayor!

— Bu gece bir fırtına ihtimali var.

— Barometreye mi baktın ?

— Hayır, dün kumaşçı dükkânlarının camekânlarına baktım!

Nakıt Yerine Vakıt, Zam Yerine İntizam!

[Yeni yapılmış iskeleleri görmek için yola çıkan Denizyolları Genel müdürü ile özel Amiralımız Galata rıhtımında karşılaşırlar, ve yavaş sesle konuşurlar]

Aldı Yusuf Ziya Erzin,

Bakalım neler dedi?

Yaptığım beş on kuruş zamma değmez mi hele,
Galata rıhtımında yaptırdığım iskele?..

Aldı Abidin Daver,

Bakalım neler dedi?

Yan gelirken Kadıköy postası şuracıkta,
Dışarı vapurları nöbet bekler açıkta!

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Zam gören postalar var, zam görmeyen postalar;
Hocam der ki: «Parayı veren düdüğü çalar!»

Aldı Abidin Daver

Demek ki, zam görünce Akdeniz, Karadeniz,
Onlara yer verecek yakında iskeleniz?

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Ona ne şüphe, dostum; zam görmese biletler
İskeleler yerinde görünür iskeletler!

Aldı Abidin Daver

İskeleler, rıhtımlar kuracak yerde zamla,
Postaları yoluna koysanız intizamla...

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Bizler evvelemirde intizamı kayırdık:
İki günlük yol için üç gün zaman ayırdık!

Aldı Abidin Daver

İki günlük bir yolu ikide alsalardı,
İki posta haftada üç postaya çıkardı...

Aldı Yusuf Ziya Erzin

Bu suretle geçerdi vakit nakit yerine,
Fakat âyarlarımız altı mil üzerine!

Aldı Abidin Daver

Öyleyse, Mareşalı kamarada görünce,
«Ege» nasıl İzmire vardı on saat önce?

Aldı Yusuf Ziya Erzin

İhtimal ki sevinçten "Ege„ şahlanmış ola,
Fakat çıkmaz ya böyle Mareşal hergün yola!

Aldı Abidin Daver

Kaptanlara emredin, martı uçarmış gibi,
Vapuru yürütsünler Mareşal varmış gibi!

Diyip kestiler.

Deli Ozan

— Gazeteler benden bahsediyor.

— Ya, ne diye?

— Demokrat Parti azaları bir milyonu bulmuş diye yazıyor. Onların içinde ben de varım!

Kış günlerinde:

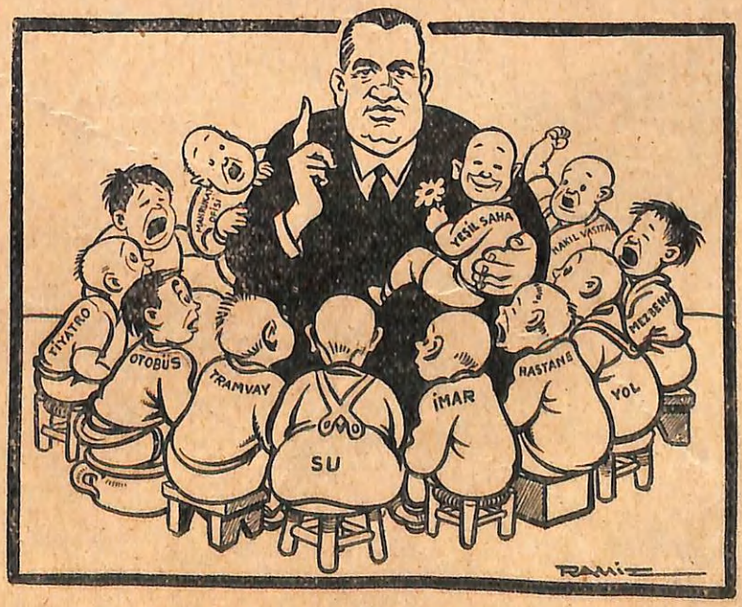

İstanbul Valisi — Yavrularım size projelerimi anlatayım mı?

Çocuklar — Onu çok dinledik, bize başka masal söyle!

— Evin tahliye kararını aldım, arkadaşlara beş yüz liralık ziyafet çekeceğim.

— Çok para değil mi?

— Vız gelir, yeni kiracının hava parasına ilâve ettim bile!

7 Gece – 7 Gündüz

İŞ YOK MÜDÜR ÇOK!

Yazan: **PALAZ**

Bu haftanın mühim haberlerinden biri de şu: «Tramvay arabalarının daha iyi işlemesi için ihdas olunan tramvay müdürlüğü lağvedilmiş.» Hoppala. Buyurun bakalım. Bu da ne ki ? Biz tramvay arabalarının kötü halini, kötü gidişini, kötü işleyişini gördükçe « Bir tramvay müdürlüğü olsa da şunları yoluna koysa » diyip duruyorduk. Ne hüsnü niyet sahibi saf insanlarız yarabbi ! Meğer böyle bir müdürlük varmış da çekdiğimiz bütün eziyyet, zahmet, meşakkat hep ondan ileri geliyormuş. Anlaşılan salahiyetli bir mevkide bulunup da, halâ az buçuk dirayeti olan bir zatın aklına « zararın neresinden dönülse kârdır ! » diyen meşhur atalar sözü gelmiş olacak. O zat, her kimse, sağ olsun, var olsun ! İnşallah bu lağv kararından sonra işler daha iyi yoluna girer ve hiç lüzumsuz bir müdürden kurtulan tramvaylarımız şehir sokaklarında az çok doğru dürüst yürüyebilirler.

Bu küçük haber ortaya büyük bir hakikat koyduğu için, umumiyetle bir müjde sayılsa yeridir. Ötedenberi bir türlü anlayamadığımız, kavrayamadığımız, idrâk edemediğimiz hakikat şu : lüzumsuz müdürlüklerin halka faideden ziyade zararı dokunuyor. İnşallah belediyenin bu kararı memleket hayatında yeni bir çığır açar da, biz de sahiden « hikmeti vücut » larını bilemediğimiz bazı füzuli müdürlüklerden kurtulmuş oluruz. Bu arada meselâ, bir sular müdürlüğü var: vazifesi guya, şehre su vermek olsa gerek. Fakat hep biliyoruz ki şehir musluklarında su, Büyük Millet Meclisinde demokrasiye döndü; bir türlü bulunamıyor. O halde bu müdürlüğe ne lüzum var ?

Bir iktisat müdürlüğü var : Güya şehirde kontrol yapacak da her türlü eşya fiatlarını tabii bir hadde tutacak. Fakat hep biliyoruz ki, fiatlar bir türlü inmek bilmeyen bir asansöre döndü; boyuna yükseliyor.

Bir temizlik müdürlüğü var : güya caddeleri, sokakları, öteyi beriyi pislikten kurtaracak. Fakat hep biliyoruz ki, şehir bir muazzam çöp tenekesine döndü; kokudan geçilmiyor.

Bir sıhhat müdürlüğü var : güya İstanbulun sağlık durumunu düzenleyecek. Fakat hep biliyoruz ki, memlekette ayakda durabilmek, piyangodan para kazanmağa döndü; yani sadece bir talih işi.

Bir hava gazi müdürlüğü var : güya evlerimize muntazaman hava gazi verecek. Fakat hep biliyoruz ki, havagazi herhangi bir inhisar maddesi elde etmeğe döndü; bazen bulunuyor, bazen ve ekseriya yok.

Daha saymağa lüzum var mı ? Hiç zan etmiyorum. Yalnız «zan» meselesi değil, biraz da korkulu mevzu.Çünkü, giderek ne belediyenin, ne belediye meclisinin, ne de belediye riyasetinin asla lüzumu olmadığında karar kılacağız. Esasına bakarsanız; biz, belediye reisi olmamak şartiyle Dr. Lütfü Kırdarın bu işleri tek başına mükemmelen hal edeceğine kanaiz. Üst tarafı, olduğu gibi, fuzulî galiba.

Yalnız bir müdürlüğe dokunulmasın ! Aman, sakın ha.. Bizim kambiyo müdürlüğüne ilişmeyin ! Zira tek işe yarar müdürlük varsa o da odur. Baksanıza : Her hafta bir Ege dolusu yolcuya 25 lira para veriyor ve hikmeti hüda hepsi bu 25 lira ile, en az, altı ay Avrupada gezüp tozuyorlar. Bundan iyi müdürlük mü olur ?

Kambiyo müdürlüğü Türk parasının dünyaca tanınmış altın değerini böylece isbat ediyor. Hükûmet de resmî beyanatlara göre, iktidarını buna medyun değil mi ?

– Arkadaşımın düğününe ne renk tuvalet diktireyim, bir türlü karar veremiyorum ?

– Hiç düşünme, radyo posta kutusuna bir mektup yaz, sor !

Kız — Ben ne modeliyim?

Ressam — Utanmanıza bakılırsa, 1920 modeli!

Vuruşlar devam ediyor:

Hallaç — Oh oh, ben vurdukça güzel sesler devam ediyor!

Hasta

Profesör Şekip Tunç, bir arkadaşiyle beraber hasta bir ahbaplarını ziyarete gitmişlerdi. Adamcağız, berbat bir haldeydi. Ölümle dirim arasında mücadele ediyordu.

Hastanın başından ayrıldıkları zaman arkadaşı Şekip Tunca sordu :

— Felsefede dedi, «hastalık» nedir?

Şekip Tunç, kıpkırmızı yanaklarını okşadı :

— Hastalık, dedi. Öyle bir binadır ki : bazı kere kirasını doktor alır. Fakat asıl mal imamla papazındır!

Size göre

Sizin karınız: «kaz», başkasının karısı «kız» dır.

Sizin eviniz: «külube», başkasının evi: «apartıman» dır.

Sizin tavuğunuz: «serçe», başkasının tavuğu «hindi» dir.

Sizin paranız : «mangır», başkasının parası: «altın» dır.

Sizin kumaşınız: "Yerli" başkasının kumaşı "İngiliz"dir.

Sizin yatağınız: "Taş" tandır, başkasının yatağı: "Kuş tüyü".

Siz: "Allahın talisiz kulu" sunuz, başkaları: "Hızır Aleyhislâm" ı görmüştür.

Sizin sigaranız : «beton», başkasının sigarası «pamuk» tur.

Sizin müdür: «lânet», başkasının müdürü: «şeker» dir.

Sizin yediğiniz: «zehir, zemberek», başkasının yediği «latlokum» dur.

Sizi her kapıdan «kovarlar» başkasını: «omuz üzerinde taşırlar».

Sizin bahçe: «harabe» dir, başkasının bahçesi: «güllük, gülüstanlık» dır.

Sizin vücudunuz: "enti püf" ten, başkasının vücudu: "demir" dendir.

Sizin çocuğunuz: "çok yaramaz", başkasının çocuğu "Melâike" dır.

Sizin parti: "yıkılmağa mahkûm", başkasının partisi: "itilâ yolunda" dadır.

Sizin silâh: "çakar almaz", başkasının mantar tabancası: "atom bombası" dır.

Önemli neşriyat

Yeni çıkan bir sinema ve bir caz mecmuasında iki yazı gören bizim kapı kulu, bunlardan bir yazı çıkarmış.

Sinema mecmuasında, yerli sanatkârlardan bayan Oya Sensevle bir reportaj yapan muharrir şöyle bir sual sormuş:

— Müthiş sinirlendiğiniz bir anda, şu üç şeyden birini muhakkak yapmak zorunda kalsanız hangisini tercih ederdiniz? Bir düzüne kavanoz reçeli bir oturuşta yemek.. Evin bütün camlarını kırmak.. Birini iyice dövmek..

Haremde oturan sinema yıldızımızın verdiği cevabın ne olduğunu bilmiyoruz ama.. Kapı kulu şöyle diyor :

— Bu suali sorduğun için ve'â senin kafanı kırardım, sonra ne yapacağımı düşünürdüm!

Caz mecmuasında ise, dehşetli bir yazı var: Meğer dünya sulhunu kurtarmak için bütün milletlerin caza gönül vermesi lâzımmış. Genç muharrir diyor ki:

"İşte bizim devrimiz.. İstikbal bizimdir. Dünya büyük bir medeniyete ulaşmak üzere.. Yaşasın caz.. Yaşasın dans..!!"

Kapıkolu yazısında :

— Maşallah çok doğru bir fikir, diyor: Bu yeni devirde sulh konferansına, delege olarak elbetteki, bizim biricik caz üstadımız, bay Gregor'u göndeririz. O zaman, her işimiz yoluna girer!

Geçim dünyası:

— İstikrazı dahili ile geçiniyorum...
— Tahvilât mı alıp satıyorsun?
— Hayır, dairedeki arkadaşlardan mütemadiyen borç alıyorum!

Memleketimizde görülen ilerleyiş

Kadınlar : Terzilere doğru.
Gençler : Sinemalara doğru.
Muhtekirler : Hastahaneye doğru.
Gazeteler : Bakallara doğru.
Paralar : Avrupaya doğru.
Pahalılık : Boğazımıza doğru.
Evler : İpoteke doğru.
İnsaf : Mezara doğru.
Eşyalar : Bitpazarına doğru.
Deniz yolları: kalafata doğru
Terkos: Müzeye doğru
Aylıkçılar: İcraya doğru
Partiler: Gürültüye doğru
Rahatlık: Tarihe doğru

Dost Yünanistanda iç harbi büyüyor:

— Aydi vire kaymeni, gel, başkaları yemeden biz birbirimizi yiyelim!

Çömezin Röportajları:

21

Kendi Kendiyle Konuşuyor!

Çizen: RAMİZ

— Susmıyacağız, haykıracağız, kazanmak için sesimizi duyuruncaya kadar, bağıracağız.

— Seyyar esnaf mısın, yoksa Demokrat Partili mi?!

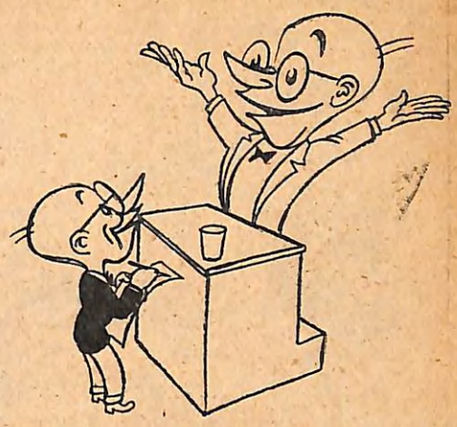

— Yolumuzda yorulmadan sarsılmadan ilerileyeceğiz..

— Maşalla Halk Partili, yine mi otomobildesin?!..

— Peh peh maşallah, her şeyimiz düzgün, her şeyimiz yolunda, umumî refah, umumî bolluktan herkes memnun, ne pahalılık var, ne de..

— Yahu unuttum, sen hangi gazetenin başmuharririsin!

— . . . . . !

— Eyvah, sen bitaraf gazeteci olmuşsun!

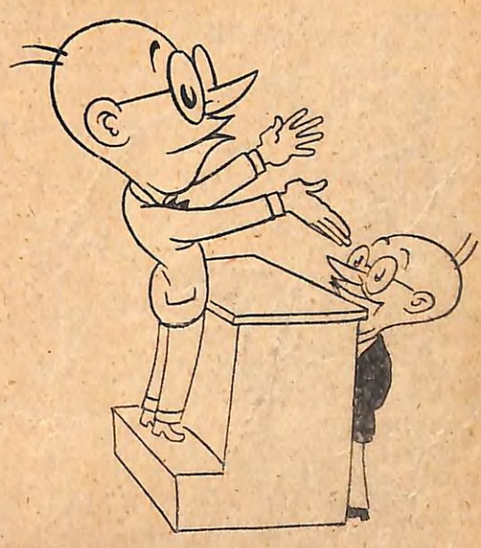

— Tedbirler alacağız, kararlar vereceğiz, yapacağız, edeceğiz.. Hele biraz bekleyin bakın nasıl muvaffak olacağız.

— Başvekil olmuşsun! Tebrik ederim.

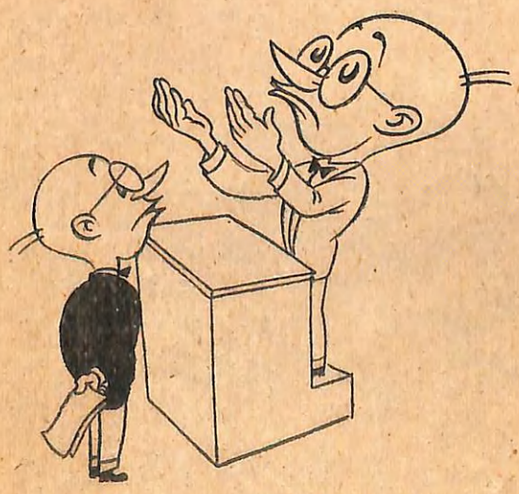

— Allahım, bize acıyacak yalnız sen kaldın..

— Vah vah, memur mu oldun?!

— Şak, şak, şak!

— Sen malûm!

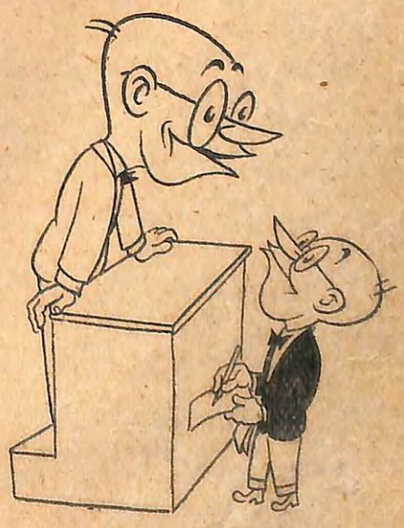

— Elimizde bir şey kalmadı, para kıymeti değişti, döviz yok.

— Ya iktisatçı olmuşsun, ya tüccar!

Hikâye

Sevgili

Yazan:
ÇALÇENE

Yusuf, Orhanın kolunu sıktı :

— Kardeşim, dedi. Sana, mühim bir derdimden bahs edeceğim, buna ancak sen çare bulabilir, beni bu dertten ancak sen kurtarabilirsin !

Yusufla Orhan mektep arkadaşıydılar. İçtikleri su ayrı gitmez, beraber gezer, beraber eğlenirlerdi.

Yusuf, zengin bir ailenin çocuğuydu. Daima paraya ihtiyacı olan Orhana yardım eder, arada bir :

— Kardeşim bu iyiliklerinin altından nasıl balkacağım, sana borcum gün geçtikçe artıyor ! derdi. Şimdi Yusufun kendisine bu muracaatını minnet borçlarını ödemek için bir vesile ad eden Orhan birden canlandı :

— Emret şekerim, dedi. Bu derdin ne ? Sana her türlü yardıma hazırım.

Orhan, koltuğa iyice yerleşti, bir cığara yaktı, sesini alçaltarak konuşmağa başladı :

— Annem, dedi. Beni evlendirmek istiyor. Geçenlerde bir akraba evinde annesile beraber, kollej mezunu genç, kendisinin söylediğine göre harikulâde bir kıza tesadüf etmiş. Sormuş, soruşturmuş gayet ciddî bir kız olduğunu öğrenmiş. Üstelik babası da çok zengin bir fabrikatörmüş. Bana tutturmuş, « illâ bu kızı sana alacağım ! » diyip duruyor.

Orhan. gülümsedi :

— İyi ya işte ! dedi. Daha ne istiyorsun. Hem zengin, hem güzel, hem ciddî, bu zamanda bundan iyisini nerede bulursun ?!

Yusuf can sıkıntısıyla onun sözünü kesti :

— Bırak Allah aşkına, d...ı. Mesele senin bildiğin gibi değil. Bir kerre annemin hoşuna giden kız, bakalım benim hoşuma gidecek mi ?

Sonra... birden sustu. Bu susuş Orhanı adeta meraklandırmıştı :

— Sonra ?...

diye onu biran evvel konuşturmak istedi. Yusuf, tabakasından bir cığara daha aldı, bitmeğe yüz tutan elindeki cığarasından ateşledi ve :

— Sonrası, dedi. Ben başka bir kıza âşıkım !

Orhan birden şaşırdı :

— Aşık mısın ? Ayol bu nasıl oldu, ne zaman oldu ? Bana hiç de haber vermemiştin.

Yusuf, geniş bir nefes aldı :

— O kadar anî oldu ki, dedi. Sorma. Ben bile bunun nasıl olduğunun farkında değilim. Hani rahmetli şair Cenap Şehabettin' in dediği gibi : « Sevmek bile doğmak gibi, ölmek gibi bir şey.» Hakikaten öyle oldu cancağızım, sana bile haber veremeden sevdim işte. Şimdi bu işte bana sen yardım etmelisin.

Orhan onun yüzüne afal afal bakıyordu :

— Fakat bu işte ben sana nasıl yardım ederim kardeşim ?

— Çok basit. Biliyorsun ki ben annemi katiyen kıramam.

— O, malum.

— Şimdi, ben bu işten kurtulabilmek için ancak annemin beğendiği o kızın beni red etmesi lâzımdır. Bu işi de ancak sen yapabilirsin !

Orhan ozurlarını kaldırdı :

— Ben mi ? Nasıl ?

— Gayet basit. Bende annemin beğendiği kızın adresi var. Kıza musallat olcaksın. Güzel bir adamsın. kızla tanıştıkdan sonra ona biraz ümit verecek olursan, beni mutlaka red eder. Malum a, henüz yüzümü görmüş değil. Sana bol bol masraf edebilmek için istediğin kadar da para vereceğim.

Teklif haylı enteresan, haylı cazipti. Orhan hiç düşünmedi :

— Hay hay, dedi. Emrine amadeyim. Hatır için çiğ tavuk bile yenirmiş !

Yusuf, elini cüzdanına attı :

— Yalnız, dedi. Çok suratli hareket etmelisin, çünkü annem iki gün sonra, resmen kızı isteyecek.

Orhan, bir baba hindi gibi kabardı :

— Sen, merak etme, dedi. Ben işi idare ederim.

★

Aradan on beş gün geçmişti. Bu müddet içinde Orhan, Yusufa hiç uğramamıştı. Yalnız bir, iki mektup yazmış : « İşlerin yolunda » gittiğini bildirmiş ve para istemişti. Hakikaten işler yolunda gitmişti : Yusufun annesi kızı istemiş, anası babası :

« Peki » demiş, fakat kız Yusufla evlenmeği red etmişti.

İşlerin bu safhası yolunda gitmekle beraber, aşk safhası duraklamaktaydı : Çünkü, Yusufun sevgilisi son randevuya gelmemiş, o da onun adresini bilmediği için kızı arayamamıştı, yalnız onun edeceği telefonu bekliyordu.

Birden Orhan çıka geldi ve ilk lâfı şu oldu :

— Ne uğurlu adammışsın be. Nişanlandım. Senin ısrarınla tanıştığım kızla nişanlandım. Bir kaç güne kadar evleniyoruz. İstersen gel, nişanlımla biraz sonra buluşacağız, seni onunla tanıştırayım.

Beraberce sokağa çıktılar. Taksime geldikleri zaman Yusuf randevuya gelmeyen sevgilisi Perihanı gördü :

— A !

diye bağırdı. Orhan da :

— A !

diye bağırmış, onu Perihana doğru sürüklemeğe başlamıştı :

— Bak, diyordu. Nişanlıma burada rastladık, halbuki beni tünelde bekliyecekti, demek ki geç kalmış !

Erkek — Eskiden "kadın bir şiirdir" derlerdi.
Kadın — Hamdolsun, şimdi öyle hakaret eden küstahlar kalmadı !

Gaf

Demokrasi âşığı bir hatip kürsüye çıkmıştı:

— Arkadaşlar, diye söze başladı. Sonra ilâve etti: Size "sayın bayanlar, baylar" diye hitap etmiyorum çünkü hepinizi gayet iyi tanıyorum...

Sebep ne?

Annesi kızına uzun uzun nasihat verdi. Sonra, «acaba söylediklerim kızımın aklında kaldı mı?» diye sordu:

— Bir kadın kocasına niçin itaat etmeli?

Kız derhal, heyecanla:

— Ya, anne, dedi, hakkın var. Bir kadın kocasına niçin itaat etmeli!

Çalışmak

Mişon oğullarına nasihat ediyordu:

— Unutmayın ki, yavrularım, hayatta muvaffak olmak için çalışmak lâzımdır, çalışmak.

Salamon:

— Evet, amma, baba, dedi. Kimi kandırmaya çalışmak lazım, onu söylesene?

Nesin

Gece yarısı elektrikler sönmüştü. Su içmek için mutbağa inen kocası merdivenlerde bir hayalet gördü, korktu, bağırdı:

— İn misin, cin misin?

— Ne inim, ne cin. Sadece karınım kocacığım!

Piyango

Valimiz Doktor Lütfü Kırdar, bir arkadaşiy'e beraber, Şehir Gazinosuna gitmişti. Bir masada oturmuşlar, yiyorlar, eğleniyorlar, gülüşüyorlardı. Bir aralık yanlarına sefil kıyafetli genç bir çocuk yanaştı. Cebinden piyango biletleri çıkardı.

Yeşil saha ve merdiven mucidi valimize:

— Alan kazanıyor, dedi. Yarın çekiliyor. Tam on beş bin lira.

Vali sordu:

— Kaç para?

— Bir lira...

Lütfü Kırdar:

— Biletten vazgeç! dedi. Ben sana bir lira vereyim, fakat sen benim kim olduğumu söyle..

Piyango biletçisi, onu süzmek bile istemedi, dudaklarını büktü:

— Kim olacaksın, dedi. Bir lira verebilecek sayın bir yurddaş!

Devri daim

Nizamettin Nazif'in bir romanından film yapmışlardı. Nizam, filmi gördükten sonra:

— Mevzuu harikulâde, dedi. Kimin eseri?

— Sizin bir romanınızdan aldık, efendim.

— Ya, öyle mi? Sahiden bir güzel mevzu. Acaba bunu kullanarak yeni bir roman yazmama müsaade eder misiniz?

Stüdyo sahibi güldü:

— Olur, efendim, dedi. Fakat bir şartla: Ondan da bir film yapmak hakkını bize verirseniz..

Son nefes

Neyzen Tevfik, Ulemayi İslâmiyeden İbnülemin Mahmut Kemal'le konuşuyordu. Bahis, ahirete aitti. İbnülemin:

— Meselâ sen. Dedi. Gece, gündüz içersin. Yarın öbürgün ölüp Allahın huzuruna çıktığın zaman ağzındaki kokudan utanmıyacak mısın?

Neyzen Tevfik gülümsedi:

— Ne münasebet hocam, dedi. Ben öldüğüm zaman son nefesimi verip gideceğim.

Hesap

Ertuğrul Şevket Ankaraya gitmişti. Eski dostu, radyo temsil kolu şefi değerli sanatkâr Kemal Tözem'e uğradı. Beraberce sokağa çıktılar, bir lokantaya gittiler. Yediler, içtiler konuştular. Nihayet Kemal Tözem tabağı tıkırdattı, gelen garsona sordu:

— Borcumuz ne kadar?

Garson hesabı yapmak için uzun uzun uğraştı: Yazdı, bozdu, en sonunda hesap pusulasını Kemal Tözem'e uzattı, fakat geli titriyordu. Kemal Tözem gülümsedi:

— Yahu, dedi. Senin elin niye titriyor, hesabı verecek biziz!

Hastalık

Heccav şairimiz Hüseyin Rıfat, genç, hakikaten güzel bir genç kızla Beyoğlunda gidiyordu. Eski gazeteci arkadaşlarımızdan P. T. T. Hukuk müşavirliği şefi Hafi'ye rastladı, sordu:

— Nasılsın Hafi?

— Eyiyim elhamdulillah! Sen nasılsın?

Hüseyin Rifat, yüzünü ekşitti:

— Vallahi, dedi. Hiç de eyi değilim. Hastayim!

Hafi, Hüseyin Rıfatın yanındaki genç ve güzel kızı süzdü:

— Galiba, dedi. Şeker hastalığına tutuldun!

Kara borsa

Kocaeli Milletvekili avukat Sedat Pek, Maliye bakanı Halit nazmi Keşmir'e, onun da tanıdığı bir tüccarı medhediyordu:

— Çok namuslu, çok dürüst bir adamdır, diyordu. Ahlâksızlarla mücadele etmek için herşeyi yapar, karaborsadan hiç birşey almaz!

Halit Nazmi şaştı:

— Ya, dedi. Öyle mi? Çok memnun oldum!

Sedat Pek ilâve etti;

— Evet öyledir, yalnız satar!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

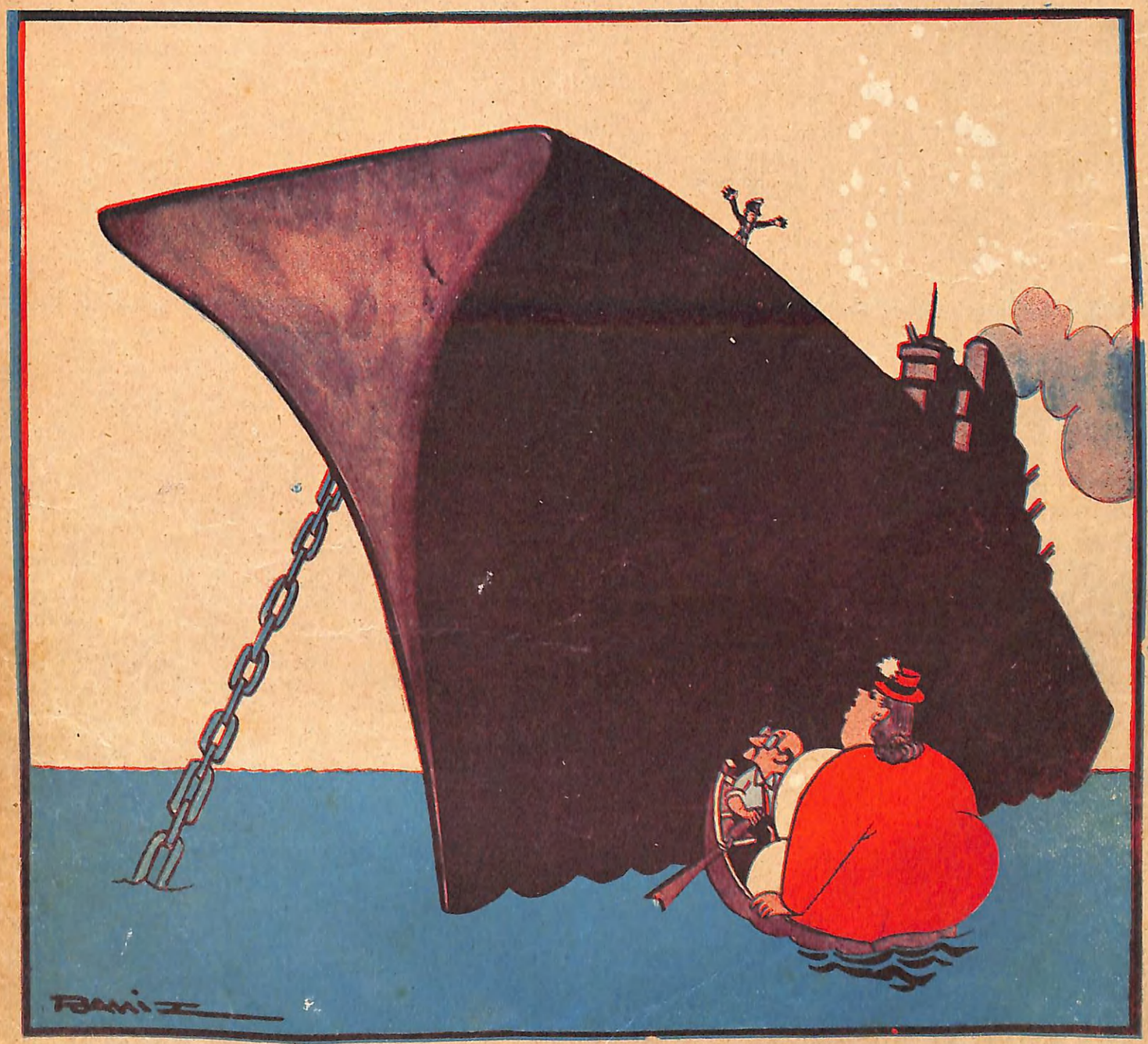

Amerikan Filosu İzmirde :

Tombul Teyze — Geminize çıkabilir miyim ?

Amiral — Maâlesef, gemimiz uçan kalelere değil, avcı tayyarelerine mahsustur !

T. T POSTASI

Fatih: İsmail Eriş

S — Teyzecığim, yapısı Sıska Dayı kadar bir kızım var. Mizahın Yılbaşı fevkalâde sayısında yer almak için Yumuk'la biran evvel evlenmek istiyor, ne dersiniz?

C — Yılbaşı sayımız çok kalabalık

1947

Yılbaşı sayımız için birçok büyük ve kıymetli muharrirler yazılarını hazırladılar. Yeni seneye neş'e ve nükte bolluğu içinde gireceksiniz.

Bursa: Cengiz

S — Güzel Teyzeciğim, her hafta elbise değiştiriyorsunuz, acaba Sıska Dayıya mı, yoksa bizlere mi daha hoş görünmek için ?

C — Okuyucu kısmı da kocalarımız gibidirl alınganlık başladıktan sonra gözü başkalarına takılır. Bunun için biz kadınlara allanmak, pullanmak